

Szerkesztői és
kiadói iroda:

Magtár-utca, Wla-
sits-féle ház.

Előfizethetni a kiadó-
hivatalban és Metzger
Emil könyvtáros bizo-
mányosnál Budapesten,
nemzeti színház bérháza

R Ö P K E I V E K

AZ IRODALOM ÉS MŰVÉSZET KÖRÉBŐL.

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

Szerkesztik és kiadják: KOMJÁTI JENŐ és LUBY SÁNDOR.

Előfizetési ára

(szétküldéssel):

egész évre . . . 4 frt.

fél évre . . . 2 frt.

negyedévre . . 1 frt.

Egyes szám ára 10 kr.

Munkatársaink.

*Abafi Lajos, Adrienne, Aigner Terenz,
Bakó István, Csalomjai, Dengi János,
Ebeczky Emil, Fortunio, Földváry István,
Gáspár Imre, Hajgató Sándor, Spolyi Sán-
dor, Jakab Ödön, Keresztszeghy Eta, Ko-
roda Pál, Körthy Emil, dr. Luby Gyula,
Majthényi Flóra, Markbreiter Lajos, Meny-
nyei Terenz (newyorki lelkész), Moller Ede,
Pataky Árpád, Pácz Á., Pácz Ödön,
Reiczky Gyula, Rudnyánszky Gyula, dr.
Szemák István, ifj. Szimnyey József,
Thallóczy Lajos, gróf Vay Sarolta.*

Tartalom: A hervadt rózs. (költemény) End-
rődy Sándor. — Asszekurálva volt (humoreszk, vége)
L. Sándor. — Viszontlátlak . . . (költemény) gróf Vay
Sarolta. — „Dalos mező”. Irta Hajgató Sándor (bírálat)
—y.—ö.— Gyermekeidyll. Komjáti J. — Lapszemle. —
Különfélék. — Mozaik. — Szerkesztői üzenetek.

Tárcza: Fővárosi bolyongások. I. Az Erzsé-
bettéren. Fortunio. —

Felkérjük mindazokat, kik a mutatványszámot
vették és lapunkat járni még sem akarják, szives-
kedjenek azt és a kapott számokat visszaküldeni;
a vissza nem küldést úgy vesszük, mint ígéretet az
előfizetésre.

Felüves előfizetőinket azon kedvezményben ré-
szesítjük, hogy június-decemberre (tehát 7 hónapra)
2 forintjával fizethetnek elő.

A kiadóhivatal.

A hervadt rózs.*

Oh, mint vigyáztam rád, te kedves rózs,
Hőtől, hidegtől hogyan óvtalak!
S imé, csüggedten hajlik meg virágod,
Levelid halkán-halkán hullanak.
Hiába napfény, langy eső párája,
Szelid, hűs éjek, — mind, mind hasztalan!
Szegény virág vagy; sorsod: elvirulni
S ettől nem ment meg esengő szavam.

Pedig hány boldog óra, meghitt álom
Szeretett, kedves, hű emléke vagy,
S most, hogyha emlékezve rád tekintek,
Ne lássak mást, mint hervadásodat?!
Sürgülő, beteg szirmaidra nézve
Szomorú legyek szívem mélyéig,
S mint sötét, véres könyvet, horzadozva
Forgassam lelkem szép emlékeit?!

* Mutatvány a szerző sajtó alatt lévő köteté-
ből, mely legközelebb fog megjelenni a Petőfi-társas-
ság könyvkiadó vállalatában.

Mert gyászorsod, oh! hervadó virágom,
Nem nyájasabb s nem engedékenyebb,
Mint a mely érn fogja őt, ki téged
Letört, a kedvest, jót és ékeset!
Múló virágok vagytok mind a kettőn
És hogyha egyszer elvirultatok:
Nincs isten, a ki újjáteremthesse
Ragyogó, fényes ifjuságotok!

Mégis! egyszerre, mintha körülöttem
Virágszellemek suhannának át:
Mondhatlan édes, szeliden kábitó
Illat árasztja el a kis szobát;
E felsőtét zug mintha templom lenne,
S édesbus daltól hosszan zengene;
A hervadt rózs, mintha mosolyogna,
S befődné szárnyaival — szellőme.

Oh! van hát, a mi fennmarad belőlük,
Mit nem rombol szét semmi hatalom?
Sorsuk, bár fájó, kibékíthet s nem kell
Kétségbeesnem hervadásukon,
Mert a veszendő bajukat siratva
Sötétségen és pusztuláson át —
Hallom nevét, a mint lágyan megzendül
S érzem lelkének örök-illatát!

Endrődi Sándor.

Asszekurálva volt.

— Humoreszk. —

(Vége.)

Bandi — midőn annak az ideje meg-
jött — vándorbotot vett kezébe, hogy „vi-
lágot lásson”, tapasztalást szerezzen Mielőtt
azonban az utra való áldásokat megkapta
volna, a szülők közmegegyezése folytán je-
gyet kelle váltania Kátival.

De, hogy egy kis regényies színezete
is legyen e karczolatnak, jóak látom „fá-
tyolt vetni” azon évekre, miket Bandi vándor-
toton töltött el. Elég az hozzá, hogy —
visszatért.

Itthon sokat megváltozva talált.

A két jó asszony már elment „deszkát
árulni.” (Kisvárosi dolgokrol mért ne beszél-
hetne az ember kisvárosias nyelven?)

Kánya — kinek már szűk volt az aty-
jától rámaradt telek, ott Dömötör bátyámék
szomszédságában — Mogorogh más részében
építettett magának házat, és egyttal tágas
rakhelyet, mert legujabban építletfakkal
kereskedik.

Hát Kati, meg Böske? Bizony azok
sem játszanak már a porban. Meglehet,
hogy nem épen koruk miatt, -- mert hiszen
van e a világon bohóbb teremtes egy 16--
17 éves leánynál? — hanem csak azért,

mert ez a por most legalább is fél méternyi
vastagságu hórétég által van megközelít-
hetlenné téve, a miből egyttal láthatod szí-
ves olvasóm, hogy — tél van.

„Az ám, még pedig farsang:

„Mint a szőlvész, repül a száunka
A csillogó fehér havon,
Virgoncz ifjakkal ilve rajta
Sok szép menyecske s hajadon,
Farsangol a világ! kinek nincs:
Feleséget keresni jó;
Mellőle megszökik, kinek van . . .
Oh boldog farsangi idő! . . .”

S ilyen bolondos időben a mi Bandink
— akit pedig, mint élénk, eleven fiut ma-
tattunk be — mit csinál? Ott ül szép esőn-
desen a „búhos” melletti padkán s — gon-
dolkozik. Azaz dehogy gondolkozik! hisz
a ki gondolkozik, az nem szólhat így ma-
napság atyjához: „Atyám! én szeretem Bös-
két, s legyen ő bármilyen szegény is, többre
becstülöm a gazdag, de szintoly rut, mint
gonosz Katit!”

Dehogy gondolkozik!

Most az anyagiasság napjait éljük. A
fiatal embereknek is van — „eszük”, közöttük
is akad egy-egy, aki „szolid” életnézettel bír.
Én pl. ismerem egyet, a ki „szeretné, ha még
az irótolla is krumpliból lenne, hogy meg-
csehné.” (Különbösen erre az uri emberre azt a
bonmot-t csinálta valaki, hogy minden anya-
gias gondolkozása mellett is annyira szelle-
mi, miszerint ha pl. fejét mérlegbe vetnék, az
mindössze néhány grammot nyomna, — mert
t. i. a pápaszemek az orrul elmaradhatla-
nok.)

Bandi tehát nem gondolkozik, hanem
— ábrándozik.

Héj! pedig ha már egy költő is úgy
beszél, hogy „ábrándozás az élet megro-
tója!” gondolhatjátok, mily dorgatoriumra
lehet készen Bandi István bátya részéről,
aki — mint tudjuk — ugyancsak szívén
viseli Mogorogh városának jólétét, melynek
bírájaul fiát szeretné utódjaként.

Egyszerre azonban harangok kongása,
s „tűz” kiáltások riasztják fel az apát és fiut.

Minden másról megfeledkezve, kapják
gyorsan szekerezeiket, s rohannak egyenesen
arra, honnét a tűz világít.

Kányaéknál égott.

Dömötör bíráskodása idejében úgy fel-
vitte isten Mogorogh dolgát, hogy egy új
diszes városházat s polgári iskolát épített.

hete. Az ezekhez szükségelt épületekbe Kánya egész vagyonát befekteté. Kenyértörésre kerülvén azonban a dolog, oly tulzott követelésekkel lépett fel, hogy a szállítással az érdemes tanács mást volt kénytelen megbizni, s így a tömérdek fa mind Kánya nyakán — illetőleg raktárában maradt.

Ez kezdett égai, elpusztítással fenyegetve az egész utcát. De Dömötörök jókor érkeztek, ki utjokat állta, félre lökték, s hozzáfogtak a munkához. A tömeg példájukon felbuzdulva, hathatósan segített, úgy, hogy mire a mogoroghi „önkéntes tűzoltók“ teljes diszben, teljes számban (mindössze tán hárman hiányoztak) megjelentek, már nem csak bottal, de akár keztyűtlen kézzel is ütötték a tűz nyomát, annyira kihűlt az. (Mondják különben rágalmazni szerető emberek, hogy e kis késelemnek az volt oka, mert a Franci trombitás megelőző nap elmulasztá a bekövetkező tüzet jelezni. Mi nem tesszük fel róla e hanyagságot!)

*

Másnap Dömötörök átmentek Kányaékhoz, hogy kifejezzék abbéli örömlüket, miszerint a nagy veszélyből oly kevés veszteséggel menekülhettek. Mily nagy volt azonban meglepetésük, midőn a kaput többszörös zörgetés daczára sem nyitották ki előttük, noha meg voltak róla győződve, hogy Kányaék itthon vannak. István bátyánk u. n. Pulszky-orrall ment haza. — Itt várt még csak rá a meglepetés. Egy levelet talált asztalán, melyhez egy gyűrű volt melőkelve. A levélben ez volt:

„Régebben észrevettem már, hogy Bandi inkább hajlik Jambor Bóskéhez, a jamborhoz, mint az én lányomhoz. Tegnap különösen oly durván viselte magát irányában, összevissza lökdösvén őt, hogy kénytelen vagyok a lányom és közte lévő viszonyt — lányom egyenes kívánatára is — (ez aláhuzva, hogy annál inkább elligy-

jék) kettészakítani. A jegygyűrűt itt küldöm vissza. Kánya Tamás.”

E sorok apára és fiura egészen ellenkező hatással voltak. A mily nagy mértékben tünekezett az öreg arcának ismert örökös mosolygása, ép oly mértékben tért vissza Bandinak hajdani vidámsága. Ugy érte, mintha új életre kelne. Az ablakhoz rohant. Már rég nem mert azon kinézni. Most átmosolygott s mily boldog volt, midőn az átellenes ablakból is egypár mosolygó szemmel találkozott, a Böske kökényszemeivel.

Az öreg egyre „hitzegésről“, „megaláztatásról“, „szégyenről“ mormogott s azon kijelentéssel: „beszélnem kell veled minden áron!“ újra csak visszament Kányához.

Azonban másodszor sem fogadta bizót Kánya sem a magyar „isten hozott“tal, sem a török „khos geldin“-nel. Épen a „Szent Flórián“ című tűzkár-mentesítő társulat ügynökei voltak itt, kik földerítették, hogy a régóta heverő fát Kánya uram maga akarta megsemmisíteni, miután az szép összeg erejéig — a s z e k u r á l v a v o l t.

*

A ki nem hiszi ezt az egész dolgot, kérdezze meg Dömötör Böske ifiasszonyt, aki persze nem István bátyánknek a felesége.

L. S.

Viszontlátlak

Viszontlátlak már nem sokára,
Minden elfutó percenél
Közél hozza az órát, melyben
Találkozom újra veled.
Óh mint várom a percet, órát;
Az idő oly lassan halad,
Némelykor úgy rémlik valóban,
Mintha megállott volna a nap.

T Á R C Z A.

Fővárosi bolyongások.

I.

Az Erzsébet téren.

Tavaszi langymeleg, aranyos napsugár, átlátszó tiszta lég, s azon titkos erő, mely a lombokat rügyezni, s a sziveket dobogni készíti, vonz engem is a természet karjaiba. De ah! mi szegény tollatlan tollas madarai Plátónak . . . szegény fővárosi skriblerék . . . hacsak nincs vasárnap, különben nincs időnk nagyobb sétát tenni; és a váci utcától a természetig hosszú az út . . .

De mit törődöm vele, hiszen a kor gyermeke vagyok! Azon koré, melyben a márványt a terracotta, az ezüstöt az alpacca,

Kossuth Lajost Tisza Kálmán pótolná s amelyben tehát az őserdők rengetege helyett, be kell érünk — az Erzsébet téri sétánnyal is.

Csinos kis kert is ez az Erzsébet téri izletes rácszatával, elegans kioszkjával, ez idő szerint teljes virágzásban pompázó vadgesztenye fasoraival, orgona bokraival és virágszőnyegével.

Csinos mondom sőt több valóságos kis paradicsom lenne, hogyha — emberek nem népesítenék be! Oly emberek, kik elűzik a csalóányt, megmételtyezik patshouljokkal a levegőt, s zámkivetik a költészetet.

Mindjárt a 8 kapuban guggoló, nyolcz vőressipkás Cerberus, — kik a protectio képviselői, — s csak azokat eresztik be a közsé tállal, a kik ehhez — az előttem még mindig rejtélyes — qualificatio-

Ah, Istenem, hogyan fogadsz majd? Ragyos mosollyal, hidegen,
Vagy nyújtásan jössz elém mint rég
S megszorítod forrón kezem,
Aztán lágy, behízogó hangon,
Megkérdezed, hogy-mint vagyok,
Míg méla fényű kék szemedben
Édes, tiszta, szent tűz ragyog.

Elmondom majd mennyit szenvedtem,
Hogy üldözött, mart a világ,
De megtörni nem bírt, nem bírta
Rám vetni a nehéz igát.
Hogy büszke fejem nem hajolt meg,
Bátran mondtam az igazat
Mindig és ném bántam, ha rá nyomban
Rám egész közép szakadt.

Elmondok mindent — óh, de mégsem,
Ne tudj te azt meg, ne soha
Hogy tőled távol mily zord éltem,
S hozzáam a sors mi mostoha.
Csak annyit szólok — a távolban
Hogy mit tettem — ha kérdezed:
Rád gondoltam, jó angyalomra,
Aldottalak, szerettelek! —

Gróf Vay Sarolta.

„Dalos mező“. Költemények. Irta Hajgató Sándor. Budapest, Aigner Lajos bizománya 1877.

Igénytelen versíró, aki nagyrészt családi és polgári érzelmeket dalol. Fő érdeme, hogy nem is practendál a maga részére többet. Költeményeiben semmi nagyhangúság, semmi felfújtság; egyszerű érzések, egyszerű formában. A szerény dalnokok csoportjába s nem a kézzel-lábbal hadonázó poétákhoz tartozik. Verseit nem lehet magasabb mérték alá fogni, pedig ha képzetebb izlés vezérelné, talán valamivel jobbat is mutathatna fel. Kötete igen válogatlanul van egybeállítva; áll az, hogy jócska részt elhagyhatott volna, s ezzel könyvét csupán értékességben gyarapította. Minden költeményéből kitetszik, hogy érzése tiszta, szennytelen, mi már magában is előny, bár nem művészet. Hajgató másrészt ami jelenlegi

val bírnak, — igen megcsappantják édeni illúziókat, mert egy cseppet sem hasonlítanak arkangyalokhoz, és vastag pallosuk sem áll lángsugarakból.

Újünk le egy padra és könnyítsünk keblünk szorongatottságán egy mély sohajjal, s azon — jelenleg általános — kifakadással:

— „Mily rossz idők!“

Ebben a perczben mintha csak visszhangom lenne, egy előttem elhaladó szőke szépség ugyanezt mondja édes mamájának (Ugy-e kérem, hogyha egyidejűleg két személy ugyanazon gondolatnak ad kifejezést, még aznap két szerelmes összejön? . . . Igy tanultam ezt legalább kis lugom hajdon gouvernantejától. — Vajjon van e benne valami?)

A szőke szépség a mostani divat szerint testhez feszülő világos ruhát viselt s

jongleuri-lantosainkhoz képest (l. dr. Várady Antalt) határozottan gyarló technikus. Pedig ezt egyetlen kisebb csillagnak se bocsájtotta még senki meg. A divatlap-poézis csingilingi zenéje legalább a fülnek kellemes.

Kivétel ez utóbb megrótt hiányra „Szerelmem“ című költeménye, mely egyszersmind a kötet legszebb darabja. Ez igazán takaros költemény, minőt többet kívánunk a szerzőnek! Nyilván mutatja, hogy képes volna sikerültebbet is nyújtani, ha kicsit megerőtetné magát. Az „Ősz felé“ nemzeti színbe végződik; persze bonmot vagy költészet, az nem mindegy. Ezuttal a csinos szójáték csinos érzelmét is takar. Legoriginálibb a „Merengés“: az ideál embere álmodik, nagyot gondol, aztán leszédül, mivel megéhezett. Elég csudálatos fordulat s Madáchtól juttatja eszünkbe: „Ah, lám az ember ilyen gyöngö, gyöngö!“ Legtöbb hangulat van még „Vasárnap“, „Dec. 25.“, „Családi kép“, „Páros élet“, „Éjjel“ és „Tű partján“ című versekben. Sok helyet foglal az a roki-ram-poézis, mely egy egy száraz mondóka vagy intelemből áll. Pótlék gyanánt egész esomó „gyermekvers“ esatlakozik a többihez; egyikök azt a scénát is leírja, midőn a gyermekeket dézsába fűrésztik. Jö-izű a „Leánytréfa“ és a „Hamvazó szerda előtt“.

A Hajgató életnézete fölötte kisszerű, alig számbavehető, s legroszabb versei, melyekben okoskodik („Távirás“, „Egykor és most“, „Menaszéria“ sat.)

Dicséretre méltó néhány tősgyökeres kifejezése, u. m. bokros bizalom, búne verje!, kigyó-követ fűni. K—y J—ő.

Gyermekidyll.

Csillagsugaras tavaszi este; üde, balsamos lég; enyhe, lehelletszerű fuvalom; édes illatár; kedvesen megoszlott bárány-

keblén egy kis gyöngyvirág bokréta lehelte ki viráglelkét.

Mellém kopott öltözetű suhancz ült. Haja, fehérneműje s kezei vetélkedtek tisztátalanság dolgában, szemei beesettek valának, s bennök vad sovárgás égett. Ő is sohajtva mondá:

— „Ezek a nehéz idők! sem munka, sem kenyér“

S azzal egy szivarsutakot rágyva, tovább folytatta komor merengését.

Az uton, az elhaladt nők irányában gonddal öltözött dandy sietett. Menése, mozdulatai mind a világot árulták el benne, ide nem számítva a gomblyukába tűzött ibolyát.

A kert népesedni kezdett, jöttek egymásután a nehéz aranyláncos bürzebárók, a könnyű erkölcsű aszfalthölgyek, a terjedelmes mamák, a majommódra felciczomá-

felhők . . . szokatlan bűbáj és boszorkaság mindenütt!

Egy pici leánygyermek élemedett asz szonyság oldalán tipeg; okos szemei farkasszemet néznek az okos csillagokkal. Merőn bámul beléjük, s kicsiny contemplatív okoskodásra készítetik:

— Ott van az istenke? kérdi kíváncsi áhitattal, pici ujjával az égre mutatva — ott van az istenke, n a g y s á g o s asszony?

A nagyságos asszony valamit ümmögött.

— Ugy-e, a csillagok is mennek, mikor mi megyünk? tudakozódik kevés vártatva.

— Miért?

— No mert mindig ott vannak, ahol mi vagyunk. (Szegény, még nem tudja, hogy olyan tájak is vannak, hová nem kísérnek el a csillagok).

— Mi is az a holdvilág? hiszen olyan mint a kiffi. Mért nem mehetünk oda, nagyságos asszony? Van-e sár az égből? vagy az angyalok is hordanak kalucsut? Mért mondja nekem mindig, ha meglát, a Tinike kisasszony, hogy: Te, paraszt! Mért lakunk mi oly kis házikóban, maguk meg olyan nagyban, nagyságos asszony?

— Ne trécselj már, ostoba! szakítja félbe az uri tante.

De az az ábrándozó ifju, aki mint árnyék követte őket, szeretné, ha mindörökké esovegne ajka, szeretné a végtelenbe nyújtani az éveket, mikor a lélek pillái először kezdenek fölnyilni, míg a nemlét alaktalan rejtelméből ocsúdik e gombostűnyi lény, kinek gyermekszelleme, mint lábai a járda kövezetén, a nagy mindenségben tapiskál.

Öntudatlan mélység van ez oktalan kérdészködében! — Valami naiv bölcsesség szarva, hol csak nemrég nőttek ki a tejfogak! Gyönyörű egy idyll.

Komjáti Jenő.

zott gyermekek, gyanus csayargók, hetyke bakák, lármás diákok, szenteskedő papok stb. . . . és a kioszk előtt katonabanda zuditá a kavargó tömegre Fahrbach junior polkáinak hanghullámait.

Az uszályok felverték a port, a trombiták megzavarták a esündet és a palást nélkül hivalkodó bűnök egész skálája megrendíté az emberi nem tökéletesbüllésébe vetett hitet!

Épen midőn a zenekar Metra költői „Serenade-keringőjét“ játszotta, ballottam ismét a szőke szépség ezüst esengésű kaczagását közelemben.

Mialatt a kertet körülsetálta, asztalmában szenvedő anyja hátramaradt, s helyébe a comme il faut urfi lépett, már is bizalmas sutogásba merülten a szép földi Syrénnel.

A míg az elhaladókban gyönyörködve utánuk bámultam, tómpa moraj úte meg

L a p s z e m l e.

A vidék szépirodalma emelkedik. Produkció és belérték közt kezd helyreállni az arány. A fővárosból kiszorult belletrisztika, a száműzött, fitymált költészet kezdi visszafoglalni trónját. A kalmár, a hivatalnok még mindig lenézi ugyan a „kapa kaszakerülöket“, de ez a higvelejű arrogancia úgyis igen régi keletű, és sokkal inkább az irigység kifolyása, semmint számbavehető lehetne. A tehetségek nem nyerik ki a dicsőségből osztályrészüket, de azért mégis lét c z n e k.

Ime a visszas viszony kínalat és kereslet, költők és közönség közt! Szerencsére a ma élő poéták jó adag öntudatot, sőt önteltséget hoztak magukkal.

Allítsuk itt össze a költészet „heti krónikáját“ e szentimentális panasz mint előzmény után.

E napokban igazán sok szép dolgot olvastunk. A „Déliab“ és „Szünóra“ különösen kitesz magáért.

Jókai legújabb költeménye: a „Fantazmagória“ meglepett. Targya e hosszabb, fantasztikus költeménynek a Petőfi életben létéről szóló regék új variációja, miről mindenki hallott. — Mozgó, nagy képektől eleven álom, pazar játék a nyelvvel és virtuo- zítás. Ilyet a tulkedvelt Jókai, az olesó, szemfényvesztő hatások egyik főmaklere- gen nem irt.

Ugyancz a tárgya Reviczky Gyula versének: „Petőfi él!“ jó ötletre és sok hangulattal csinálva. Szinte töle a „Tulélek én minden csalódást“, melyet a Kisfaludy-társaságban olvastak fel. Egy darab ez a genialis költő világnézetéből:

Bohócvilág! megszoktalak már,
Hisz ennek így kell lennie.
Nem szomjazom jobb korra többé;
Nem fűj nekom már semmise.
A bulga hisz csak lehetlent;
Én hát tőrök, ha túrni kell.
Nagy bölcsesség békén maradni
És nem tőrödni semmivel!

fülelet azon subanczot, ki mellettem ült, esipte nyakon egy rendbiztos, épen midőn az asztalmas mama tárczáját akarta kicsenni

Elég volt ebből ennyi, gondolám . . . szél is kerekedett, s mialatt gondolatokba merülve, a kertből kisettem, a kavargó porban egy ibolya és egy gyöngyvirág bokré- tát tánczoltatott a szél még mindig illatosak voltak, azonban drótra fűzött virágjok fonnyadt volt s tele szeméttel szép kelyhök

Milyen hamar eldobták s feledték gazdáik: a szőke szépség és a chiekes uracs!
Fortunio.

Nagyszabásu, rokonszenves cynizmus! a rezignáció páthosza. — A „Déliab“ Revizkynek egy meséjét hozza; címe: „A templom egere“. Nem újmódi kutya-macska mese, de a saját élettörténete egy humoros ötletű metempsichózis alatt. Megkapó objectivitás, mely egy egérben érez és gondol.

Vay Sarolta különöz-póczisével haladt újabbán. Egy pár hangulatos költeményt olvastunk tőle, milyenek a „Szobám csendes . . .“, „Összeborul . . .“ és egy érdekesen jellemzőt, a „Gyermekkorom . . .“ -at. A grófnő egyénisége mind határozottabb alakot ölt. Jó verseket még Dengi János, Lukács Ödön és Hajgató Sándortól. Földvárítól igen esinosat és kedveset, a „Vigadatok!“ címűt. Ideírjuk az egészét:

Vigadatok, vigadatok!
S hagyjátok békén szívemet.
A némaság édesb nekem,
Mint esengő, hábzó kelyhetek.

A szent borongás könyűjét
Hagyjátok csak lepergeni,
Dalos könyvem virágait
Amint nevének szenteli.

Hisz én vigadni nem tudok,
Nekem lehült a rózsá már,
Utam a csendes elmulás,
Engem ott fenn valaki vár!

Darmaitól „Merész a szó! . . .“ és „A szellő halkán jár . . .“, Kárpátitól „Dívatosan“, Pál Imrétől (álnév) „Végso szakok“ érdemelnek említést.

Tóth Ede összes műveiből majd minden lap hoz mutatványt. Jót-roszat közül nek tőle, ami elég helytelen. A kegyelet többnyire bornirt.

A „Déliab“ utolsó számában Ujfalussy Pétertől „Az én kedvesem“ a szép kontempláció szülötte. Ámulat, a lélek gyönyörködő révedezése van benne kifejezve. Hogy ki rojlik az álnév alatt, mindjárt eltaláltuk, azonban mi még se fogjuk incognitóját megsejteni.

K ü l ö n f é l ó k .

Ha a t. közönség, jelesül B. Gyarmat és vidékének közönsége, pártolása által lehetővé teszi, julistól kezdve lapunkhoz félívnnyi rendszeres mellékletet adunk „Vidéki élet“ címmel, mely helyi érdekű dolgokat élénk, itt-ott pikáns modorban fog megbeszélni. Többfelől hallottuk a panaszt, hogy a „Röpke Ivek“ az itteni publikumot közvetlenül és közelebbről érdeklő mozzanatokkal nem törődik. Ne muljon tehát a közönségen, amit hibául nekünk róla fel!

* * *

A Petőfi-társaság június 10-ki zárt ülésében egy Budapesten tartózkodó lengyelt hallgatott ki Petőfira vonatkozólag. Neve Mierniczky, Vallomása szerint az 1863-ki lengyel fölkeléskor orosz fogságba esett és 5 évet töltött Szibériában, de Petőfiről soha sem hallott semmit ottléte alatt. Azt tartja, hogy az egész hír koholmány. A szibériai foglyok írhatnak levelet, s ha Petőfi élne, bizonyo-

san lelt volna módot, sorsáról valakit értesíteni. Különben is Petőfit, mint magyar honvédet, ki Ausztria ellen küzdött, az orosz kormány kiadta volna Ausztriának.

Nyilatkozat. Tisztelt szerkesztőség! Kérem, sziveskedjenek helyet adni becses lapjokban azon kijelentésemnek, hogy nékem alapításáról tudomásom csak a bevégzett tény után volt, s belé a nevem alatt megjelent s megjelenendő közleményeken kívül mást nem írtam, személyekre vonatkozó élecihez pedig még szóbeli közléssel sem járultam. Budapest, 1877. június 11. Gáspár Imre.

Mindszenty Gedeon, az egyházi lyra egyik tehetséges pengetője Egerben elhunyt.

Steinacker Gusztáv, a magyarság szellemi közvetítője Németországban, ismert fordító és buzgó író e hó 7-én Büttelstaedtben Thüringiában fájdalomlan halállal mult ki.

Ifj. Szinnyey József, lapunk tudós munkatársa egyik kultúrtörténeti műveért az akademiánál jutalmat nyert.

Koroda Pál költői elbeszélései megjelentek. Az értékes kötetre visszatérünk.

Megjelent és beküldetett a Vass Jenő és Dengi János által szerkesztett „Falusi könyvtár“ 3.—4. könyve (II. évfolyam), mely Dengitől „Munkács ostroma“ című hosszabb kötött elbeszélést, és egy kisebb prózait Tiringer Mihálytól tartalmaz. A vállalat célját — Tatár Pétert ellensúlyozni — ez új füzet is elősegíti. „Munkács ostroma“ jól folyó, népiest negélyző, pórásba esapó, krónikás história. Több nem is akar lenni.

Uj szépirodalmi lap indul meg Nyiregyházán, Pataky Árpád szerkesztése mellett. Konkurense lesz a „Déliab“-nak, amennyiben a közönség vidék közönségéből kíván hódítani. A nagyobb verseny mindenestre csak növelni fogja a munkakedvet.

Aradi József „Mariska emléke“ című versfüzete Tettey Nándor és társa bizományában fog megjelenni.

Megjelent és beküldetett: „Üdvözet IX. Pius pápa 25 éves püspöki jubileumára“. Irta Gyürky Ödön.

Jókai „Magyar Nábob“-ját a zágrábi „Narodne Novine“ kiténő horvát fordításban közli.

Ágai Adolf tárcagyűjteményéből közelebb a párisi „Figaro“ közöl több mutatványt.

M o z a i k .

Impromptu.

Egy kis szobában élt együtt
A szegény özvegy és fia.
És szólt anyjához: „Nem soká
Itt lakik majd a szép ára!“

„E kis szobában gyermeke?“
„Itt“, — szólt a boldog vőlegény —
„Szerelmesek lakása tág,
Szerelmes pár sosem szegény!“

Gáspár Imre.

* * *

A losonci tűzoltó ünnepélyből.
A fáklyásmenet szónoka nagy tüzzel beszél a zászlóánya honleányi érdemeiről.
A grófi zászlóánya: „Keszénem a megtiszteltetést . . .“

* * *

Hugo Victor bonmotja. A brazíliai császár meglátogatván a francia költők fejedelmét, nemes modorával és szeretetreméltó társalgásával egészen elbűvölte őt. Midőn a császár elbucuzott kiténő házigazdájától — már későn volt — Hugo Viktor finom mosollyal mondá: „Sire, nem mondhatom, mennyire szerencsésnek érzem magamat, hogy Európában nincs ilyen uralkodó mint felséged!“ — „S miért?“ kérdé Don Pedro. Azért, — válaszolt Hugo — mert én és barátaim zavarban lennénk, hogy kit szidjunk akkor.

* * *

A királynő képének kijavitása. Egy ausztriai nözárda fejedelemszonya nemrég aláírást kezdett növendékei között, hogy az iskolahelyiség számára a király és királynő arczképét megszerezhesse. Az aláírás eredménye fényesen sikerült. Rövid idő múlva egy bécsi műárnsnál megrendeltetett a két kép, melyek a megrendelés után rögtön meg is küldettek. A látat, melyben a képek érkeztek, nagy kíváncsisággal bontották fel, de mily nagy volt az ájtatos testvérek ijedtsége, midőn a királynét kivágott ruhában lefestve meglátták. Ily világi öltözet a tanítványok szeme elé nem kerülhet. Mit tegyennek most? Hosszas gondolkodás után az ájtatos testvérek egyike fehér papirosból gallért vágott és azt királynénk mellképére ragasztá. A rögtönzött gallért később művészi csipkekendővel fogják pótolni, s így egy művészi egészet fognak alkotni festészet és plasztikából.

* * *

A szerkesztő, ki Csalomjait a klasszikus névvel tisztelte meg, ugy magyarázta meg ezt nekünk, hogy ő megyei (sic!) klasszikus költőt értett. Ahá, tehát megyei mérték! Ez a mulatságos redacteur még egy általa megírandó helyi aesthetika mértéke szerint se lenne Gyulay Pál.

* * *

Koldus-logika. Londonban egy koldus kéregetett. „Majd holnap!“ így hangzik a könyörgésekkel ostromolt uri egyén válasza. „Hja! a mai nehéz időkben nem igen lehet hitelezni!“ mond, aki alalmizsnát kért.

* * *

„Kényes Bertókból.“
Zsófi (énekelt): Csak titokban akartalak szeretni,
Hej, de ki kell annak világosodni!
Bertók: Gondolod?
Zsófi (felsohajtva): Érzem.
Együtt: No de se baj, hogy tudja meg a világ,
Hogymiketten nagyon szerettük egymást.

Szerkesztői üzenetek.

Bolygó hollandi. Magánlevél ment.
Jegykendő. Igaz történet. Elhisszük, csak hogy ez még nem elég az üdvösségre.

Abafi Lajos. Budapest. Köszönettel vettük. Tóth Edeét a jövő számban.

Kürthy Emil. Budapest. A folytatást várjuk. Mihelyt lehet, lovélben.

B. J. Léva. Hát?

Aigner Ferencz. Kolozsvár. A lapot megindítottuk. Az elbeszélő genre-ből mentül előbb kérünk. Ez a legkapósabb s csak egypár munkatársunk műveli. Üdvözet!

Pataky Árpád. Gyulaháza. Szivesen. A példányokat kapta?